

ГРИГОР'ЄВ

Геннадій Степанович
grygoriev@ukr.netк.е.н., доцент кафедри
економічної теорії,
Національний університет
"Києво-Могилянська
академія"

УДК 351.81:338.24

ПРІОРИТЕТНІ НАПРЯМИ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ
СЕГМЕНТНОЇ СТРУКТУРИ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИPRIORITY DIRECTIONS OF STATE REGULATION OF THE NATIONAL
ECONOMY SEGMENT STRUCTURE

У статті досліджуються пріоритетні напрями державного регулювання сегментної структури національної економіки. Запропоновані основні шляхи підвищення ефективності державного регулювання сегментної структури національної економіки. Визначені аспекти підвищення ефективності системи державного регулювання сегментної структури національної економіки.

В статье исследуются приоритетные направления государственного регулирования сегментной структуры национальной экономики. Предложены основные пути повышения эффективности государственного регулирования сегментной структуры национальной экономики. Определены аспекты повышения эффективности системы государственного регулирования сегментной структуры национальной экономики.

The article examines the priority areas of state regulation of the national economy segment structure. The basic ways to improve government regulation of the national economy segment structure. Aspects improving the effectiveness of state regulation of the national economy segment structure.

Ключові слова: національна економіка, державне регулювання, сегментна структура, глобалізація, внутрішнє та зовнішнє середовище

Ключевые слова: национальная экономика, государственное регулирование, сегментная структура, глобализация, внутренняя и внешняя среда

Keywords: national economy, government regulation, segment structure, globalization, internal and external environment

ВСТУП

В умовах європейського орієнту розвитку макроекономічного середовища країни, об'єктивна та обов'язкова необхідність державного регулювання сегментних пропорцій національної економіки пов'язана з неадекватністю фінансово-економічної структури держави довготривалій мети забезпечення сталого фінансово-економічного та соціального зростання. Сформовані в структурі національної економіки диспропорції збільшують ризики зниження темпів зростання позитивних індикаторів макроекономічного середовища. Державне регулювання сегментної структури національної економіки та її основних пропорцій включає правові, організаційні, фінансові, економічні та соціальні аспекти. Стратегічною метою державного регулювання сегментної структури національної економіки в умовах трансформації та агресивної політики зовнішнього оточення є забезпечення сталого фінансово-економічного зростання і підвищення на цій основі соціального добробуту суспільства.

У сучасних нестабільних умовах, вимоги до регулювання сегментної складової структури націо-

нальної економіки значно підвищуються. Державне регулювання повинно носити стратегічний і системний характер, повинно бути цілеспрямованим та ефективним.

МЕТА РОБОТИ

Метою роботи є дослідження пріоритетних напрямів державного регулювання сегментної структури національної економіки.

МЕТОДИ ДОСЛІДЖЕННЯ

Методологічною та інформаційною основою роботи є наукові праці, матеріали періодичних видань, ресурси мережі Інтернет. В роботі проведена тематична систематизація та дослідження теоретичних передумов державного регулювання сегментної структури національної економіки..

РЕЗУЛЬТАТИ

Ефективність державного регулювання сегментної структури національної економіки проявляється насамперед у забезпеченні позитивної динаміки темпів фінансово-економічного та соціального зростання. Але необхідно зазначити, що стійке зростання є найбільш кращою формою фінансово-

економічного та соціального зростання, оскільки воно найбільшою мірою сприяє якісному поліпшенню добробуту національного суспільства. Ключовою умовою ефективності державного регулювання є прогресивні зміни сегментної складової структури національної економіки з урахуванням міжнародного досвіду.

Суть цієї зміни полягає в розвитку конкурентоспроможності сегментів національної економіки за рахунок ефективного використання ресурсів та

інноваційного підходу щодо фінансово-економічної діяльності.

Необхідно зазначити, що національна економіка достатньо глибоко інтегрована у систему міжнародного поділу праці, тому кон'юнктура світового ринку є одним з визначальних індикаторів її розвитку. Основні шляхи підвищення ефективності державного регулювання сегментної структури національної економіки представлені на рис. 1.

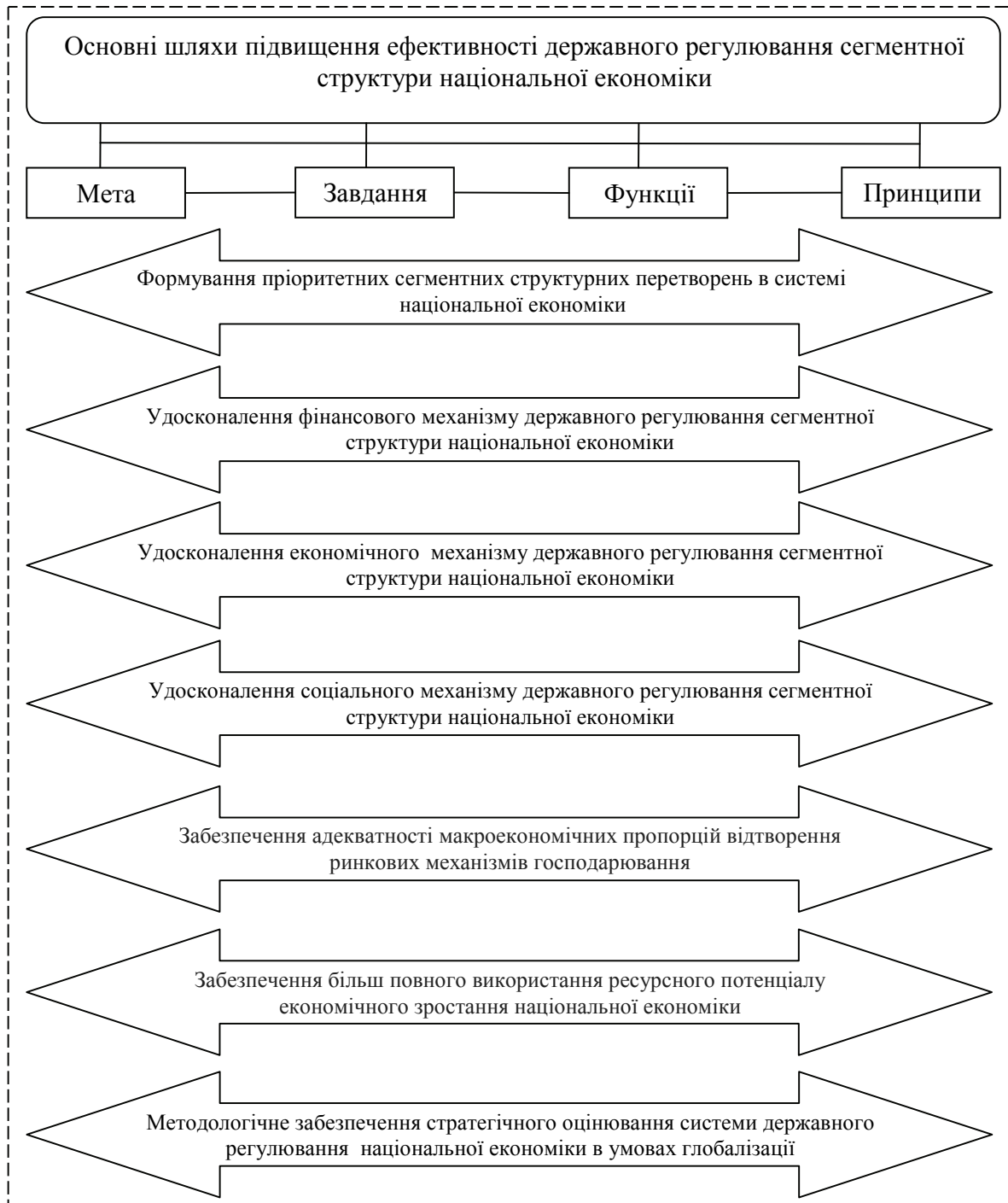

Рис. 1. Основні шляхи підвищення ефективності державного регулювання сегментної структури національної економіки

Підвищення ефективності державного регулювання сегментної структури національної економіки визначається тактичним вибором пріоритетів сегментних структурних перетворень. До найважливіших з них відносяться:

- створення і підтримання макроекономічного балансу умов, необхідних для забезпечення позитивної сегментної структурної трансформації національної економіки;
- забезпечення інституційного динамічного фінансового розвитку макросистеми;
- забезпечення інституційного динамічного економічного розвитку макросистеми;
- забезпечення інституційного динамічного соціального розвитку макросистеми;
- стимулювання та підтримка підприємницької діяльності, забезпечення належного рівня фінансової й економічної свободи для суб'єктів макросистеми;
- забезпечення та підтримка стабільного розвитку промислового виробництва;
- забезпечення та підтримка стабільного росту експортного потенціалу макросистеми;
- розширення інноваційно-інвестиційних секторів національної економіки;
- забезпечення раціонального територіального розподілу промислового виробництва;
- використання переваг міжнародного поділу праці;
- європейський орієнтир у сегментних структурних перетвореннях національної економіки.

У сучасних трансформаційних умовах та нестабільному розвитку національної економіки система державного регулювання має формувати національну макроекономічну політику таким чином, щоб бізнес активізувався у тих секторах макроекономічного середовища, які забезпечать стабільність економічного розвитку країни. В інституціональному забезпеченні ефективних сегментних структурних перетворень пріоритетне місце належить нормативно-правовій складовій.

Нормативно-правова складова повинна забезпечити стабільність правової обстановки для суб'єктів господарювання, бути надійним захисником конкурентного середовища, прав власності, а також можливість дієвого, а не перманентного, вільного прийняття відповідних рішень суб'єктами макроекономічного середовища.

У системі інституційного забезпечення динамічного фінансового, економічного та соціального розвитку макроекономічного середовища країни, достатню увагу повинно бути приділено формуванню раціональної організаційної структури корпоративного сегмента національної економіки з урахуванням соціально-економічних аспектів.

Система державного регулювання повинна забезпечити та стимулювати створення великих експортно-орієнтованих промислових підприємств, які є фактором фінансово-економічного зростання. В умовах агресивного міжнародного середовища тільки великі національні корпорації можуть успішно конкурувати з сучасними міжнародними компаніями та забезпечити фінансову, економічну та соціальну стабільність в країні.

В умовах ринкової економіки особливе значення набуває стимулювання підприємницької діяльності, забезпечення належного рівня фінансово-економічної свободи для суб'єктів макроекономічного середовища. Зазначене інституційного забезпечення сегментних структурних перетворень життєво важливий для суб'єктів малого підприємництва.

Загально сприятливим напрямом регулюючого впливу на сегментну структуру національної економіки з метою забезпечення її сталого та динамічного зростання є стимулювання промислового виробництва з урахуванням міжнародної кооперації. Об'єктивність даного пріоритету полягає у тому, що прогресивна структурна перебудова промисловості цілеспрямовано працює на фінансове, економічне та соціальне благополуччя суспільства. Стратегічною метою державного регулювання промислового розвитку національної економіки має стати система забезпечення та підтримки виходу українського виробництва на зовнішні ринки міжнародного середовища.

Яскравим прикладом достатньо успішного міжнародного співробітництва України за 2015-2016 роки є створення та запуск нових підприємств за рахунок міжнародної кооперації: швейна фабрика «Blue Moon Clothing», завод «Українські Лісопилки», завод «Fujikura Automotive Ukraine Lviv LLC», завод «ТМ Ondo», завод ПРАТ «Інтерагросистема», ДП «Агроцентр ЄвроХім – Україна», ПАТ «Тернопільський кар'єр», ПрАТ «БІОФАРМА», завод насіння НВФГ «МАІС», біогазовий завод «Сільгосп-продукт», ливарний завод ПрАТ «Металит», маслоекстракційний завод «Allseeds Black Sea», завод «Puratos», чайна фабрика «Unilever».

Міжнародна кооперація – це взаємодія двох чи більше суб'єктів господарської діяльності, серед яких хоча б один є іноземним, при якій здійснюється спільна розробка або спільне виробництво, спільна реалізація кінцевої продукції та інших товарів на основі спеціалізації у виробництві проміжної продукції (деталей, вузлів, матеріалів, а також устаткування, що використовується у комплексних поставках) або спеціалізації на окремих технологічних стадіях (функціях) науково-дослідних робіт, виробництва та реалізації з координацією відповідних програм господарської діяльності [1].

Міжнародна виробнича кооперація – це похідна форма міжнародного поділу праці, яка забезпечує розвиток міжнародних виробничих зв'язків, які виникають та існують між суб'єктами зовнішньоекономічної діяльності, з метою поєднання взаємодоповнюючих виробничих процесів та фінансової підтримки. Вона забезпечить інноваційно-інвестиційний розвиток національної економіки.

Прикладом успішної міжнародної виробничої кооперації є запуск у 2016 році підприємства «Fujikura» у місті Львові. Зазначене підприємство виробляє автопроводку для автомобільної марки «Volkswagen». Обсяг виробництва готової продукції складає до мільйона штук кабелів на тиждень. Загальний обсяг іноземних інвестицій на першому етапі реалізації інвестиційного проекту складає більше 85 млн. грн., створено до трьох тисяч нових

робочих місць. Також прикладом є відкриття у 2015 році в Івано-Франківську підприємства ТМ «Ondo» з виробництва цементно-піщаної черепиці. Підприємство оснащено обладнанням європейської компанії «Vortex Hydra». Необхідно зауважити, що у виробництві черепиці використовуються натуральні українські компоненти. У Чернігівській області відкрито перший завод напівфабрикатів для виготовлення картоплі «фрі» підприємства «Інтерагро-система». Будівництво заводу картопляних напівфабрикатів – це спільний українсько-турецький проект. Українська сторона інвестувала понад 48 млн. грн., іноземні партнери понад 2,5 млн. євро.

Запуск зазначених підприємств – це індикатор позитивних змін у макроекономічному середовищі країни.

У динамічному та ефективному розвитку промислового виробництва ставку потрібно робити також на внутрішній попит. За думкою багатьох науковців, внутрішній попит повинен бути пріоритетним з точки зору темпів економічного зростання. Необхідно відмітити, що структура зазначеного попиту повинна істотно змінюватися. В умовах сьогодення повинні змінюватися співвідношення в споживчому та інноваційно-інвестиційному попиті. Також необхідно знаходити оптимальні пропорції між попитом на товари кінцевого споживання і товари виробничо-технічного призначення господарської діяльності суб'єктів.

В інтересах забезпечення фінансового та економічного зростання національного макроекономічного середовища, важливо не тільки знизити стримуючий вплив негативних компонентів зростання промислового виробництва, а також активно задіяти використання наявних резервів.

Передусім до них відносяться капітал, який може бути задіяний в інноваційно-інвестиційному процесі, який ініціює фінансово-економічне зростання з урахуванням соціальної складової. Достатньо ваговими резервами виступає ефективне використання трудових ресурсів, насамперед за рахунок їх інтенсифікації у відтворювальному процесі господарської діяльності. Також значним резервом є ефективне використання природних ресурсів, які не використовуються у відтворювальному процесі.

Необхідно передусім пріоритетний розвиток галузевої структури макроекономічного середовища країни:

- агропромисловий комплекс;
- житлово-комунальний комплекс;
- машинобудівний комплекс;
- транспортна інфраструктура;
- переробна промисловість.

Галузева сегментна структура національної економіки повинна бути пристосована до ринкового попиту і реальним потребам внутрішнього та зовнішнього середовища.

В умовах агресивної політики зовнішнього оточення України, постає завдання про пріоритетний розвиток оборонно-промислового комплексу країни. Пріоритетними напрямками повинні бути: створення фінансово-економічних умов для підтримання прогресу і розробки новітніх зразків озброєння і

сучасної ефективної військової техніки; забезпечення сприятливих умов для залучення іноземних інвестицій та інноваційних розробок в оборонно-промисловий комплекс країни; створення замкнутих технологічних циклів виробництва значної частини видів озброєння та військової техніки; забезпечення необхідних умов для розвитку мікроелектроніки, нанотехнологій з метою їх використання у оборонно-промисловому комплексі; проведення конверсії та диверсифікації; стимулювання процесів інтеграції військового і цивільного сегментів національної економіки; розвиток експортного потенціалу оборонно-промислового комплексу; розширення використання сучасних методів військово-технічного міжнародного співробітництва; збереження і підвищення рівня кадрового потенціалу підприємств оборонно-промислового комплексу країни. У трансформаційних умовах в основі підвищення ефективності системи державного регулювання сегментної структури національної економіки повинен перебувати удосконалений організаційно-економічний механізм, який забезпечить ефективне функціонування макроекономічного середовища. Саме за допомогою механізму державного регулювання, через вибір раціональних форм, засобів і методів здійснюється вплив на фінансово-економічну діяльність суб'єктів національної економіки. Необхідно зауважити, що механізм державного регулювання досить складний. У його складі повинно знаходитися достатньо велика кількість компонентів.

Фінансово-економічне зростання має базуватися на усвідомленій, теоретично-визначеній, обґрунтованій структурованій фінансово-економічній політиці макроекономічного середовища з урахуванням соціальної складової. Необхідно відмітити, що структурована фінансово-економічна політика – це сукупність заходів, форм і методів впливу системи державного регулювання на сегментну структуру національної економіки з метою досягнення її прогресивної трансформації. Сегментна структурна політика нашої країни в умовах сьогодення повинна стати основною рушійною силою фінансово-економічного зростання з урахуванням соціальної складової. З цією метою сегментна структурна політика системи державного регулювання повинна формувати об'єктивно-обумовлені задачі, визначати науково-обґрунтовану стратегію і тактику, а також забезпечити ефективне використання необоротних, оборотних і трудових ресурсів для досягнення визначеної мети.

При здійсненні державного регулювання сегментної структури економіки необхідно максимально враховувати ринкові умови господарювання з урахуванням факторів впливу внутрішнього та зовнішнього середовища. В трансформаційних умовах ринкової економіки система сегментного державного регулювання повинна оптимально поєднувати адміністративні, фінансові, економічні, екологічні та соціальні регулятори. Необхідно відмітити, що комплекс заходів, який застосовується системою сегментного державного регулювання в інтересах прогресивного розвитку відповідної галузі, повинен включати також обов'язкові заходи нормативно-

правового та організаційно-економічного характеру, тому що економічні заходи у сучасних трансформаційних умовах соціально-економічного розвитку макроекономічного середовища можуть бути не результативними та повинні спиратися вони на міжнародні норми права і бути організаційно-структуровано забезпечені.

В умовах агресивного внутрішнього та зовнішнього середовища, в інтересах динамічного росту ефективності державного регулювання сегментної структури національної економіки необхідно посилити фінансово-економічні важелі непрямого регулювання сегментних структурних перетворень, необхідно домагатися підвищення дієвості системи фінанси-економічного стимулювання розвитку відповідної галузі в пріоритетних напрямках і сегментах. У сучасних умовах макроекономічного середовища посилення регулюючого впливу держави має здійснюватися у напрямках удосконалення лібералізації нормативно-правового забезпечення відповідної галузі, шляхом його спрощення та впровадження відповідних коригувань або розробки сучасних законодавчих актів з урахуванням міжнародних аспектів. У сучасних агресивних умовах виникає необхідність підвищення значення та впровадження механізму дієвого державного контролю з боку законодавчих органів, які повинні забезпечити збалансованість державних і корпоративних інтересів в процесі сегментних структурних змін національної економіки. На підставі зазначеного необхідно посилити дієвість фінансово-економічних експертиз проектів нормативно-правових документів та оцінки фінансово-економічні та соціальні наслідки їх прийняття та впровадження у складову систему макроекономічного середовища країни. На сьогодні дані аспекти мають формальний характер та не відповідають вектору європейського розвитку країни.

В умовах впровадження в Україні європейських стандартів життя та забезпечення виходу нашої країни на провідні позиції у міжнародному середовищі необхідне впровадження істотних поправок в інноваційно-інвестиційну й цінову політику, в демографічну і соціальну політику, а також здійснення більш повного врахування регіональних особливостей розвитку сегментних складових національної економіки.

Основними формами державного регулювання сегментною складовою національної економіки, повинні бути:

- оперативні, тактичні та стратегічні прогнози;
- державне галузеве фінансово-економічне програмування;
- державне соціальне програмування;
- фінансово-економічні та соціальні заходи;
- система державного контролінгу в у відповідній галузі.

В умовах глобалізації та структурних перетворень найбільший вплив на динамічне фінансово-економічне та соціальне зростання мають сучасні зміни сегментних пропорцій національної економіки, де достатньо вагоме значення набуває державне наукове оперативне, тактичне та стратегічне прогно-

зування і фундаментальне дослідження процесів, явищ і тенденцій, які визначають перспективи розвитку основоположних пропорцій національної економіки, розробку наукової концепції розвитку системи фінансово-економічних пропорцій країни з урахуванням довготривалого фінансово-економічного та соціального зростання.

Оперативне прогнозування стану та розвитку відповідної галузі – це поточне прогнозування на короткий період часу, орієнтоване на доповнення, деталізацію, внесення коректив до накреслених раніше прогнозів. Тактичне прогнозування – короткочасна фінансово-економічна та соціальна поведінка сегментної складової, лінія її фінансових, соціальних, економічних дій, яка розрахована на відносно короткочасний період, виходячи з поточної ситуації в макроекономічному середовищі. Стратегічне прогнозування характеризується певним горизонтом прогнозу і певною часовою орієнтацією, має преативну орієнтацію, яка передбачає орієнтацію на майбутні зміни та своєчасне використання можливостей зовнішнього середовища та інтерактивну орієнтацію, яка ґрунтується на формуванні прогнозів умов та напрямів розвитку відповідної галузі і передбачає моделювання майбутнього з врахуванням минулих досягнень галузі, її сучасних можливостей та майбутніх змін.

У національній економіці, починаючи з 2000 років, у найбільшій мірі закріпився програмно-цільовий метод державного регулювання сегментних структурних перетворень макроекономічного середовища.

Програмування включає адміністративні, фінансові, економічні та соціальні методи, надає різноманітним інститутам державного регулювання цілеспрямований характер, координує їх застосування для досягнення визначеної мети та вирішення запланованих завдань.

Необхідно зазначити, що після тривалого падіння визначальних індикаторів національної економіки, у даний час економічна ситуація кардинально змінилася. Сьогодні основною характеристикою економічного розвитку макроекономічного середовища є економічне зростання. Завдання полягає в тому, щоб забезпечити його стійкість.

Валовий внутрішній продукт у 2016 році зріс на 2,3 % після значного падіння у 2015 році – 9,8 %. Номінальний валовий внутрішній продукт у 2016 році становив 2,38 трильйони гривень, що становить 55,8 тисяч гривень на одну особу країни. Необхідно зазначити, що зростання валового внутрішнього продукт у 2016 році зафіксовано вперше за чотири роки, але прогнозне зростання валового внутрішнього продукту України у 2017 році – 1,9 %, що свідчить про негативну динаміку даного індикатора національної економіки.

У зв'язку з цим розробка та реалізація нових програмних заходів у сегментній складовій національної економіки є гострою необхідністю. Програма сегментних структурних перетворень макроекономічного середовища повинна бути віднесена до розряду стратегічних і бути тісно пов'язана з державними програмами фінансово-економічного та

соціального розвитку, у тому числі бути фінансово і організаційно забезпеченою. Підвищення результативності, як у кількісній так у якісній орієнтації, даної програми повинно базуватися на персональній відповідальності за її розробку і реалізацію відповідних суб'єктів системи державного регулювання.

Державний контролінг – це елемент системи державного регулювання національної економіки, який забезпечує комплексне інформаційно-аналітичне супроводження функцій суб'єктів державного управління з забезпечення стабільного й збалансованого фінансово-економічного та соціального зростання сегментів макроекономічного середовища. Державний контролінг може стати інноваційним аспектом в системі державного регулювання фінансово-економічних процесів національної економіки в умовах глобалізації, тому що він є дієвим інструментом забезпечення системи управління на макrorівні та дозволить попередити або ідентифікувати на початковому етапі можливі макроекономічні ризики пов'язані з національною економікою і своєчасно вжити заходи щодо їх усунення або недопущення в трансформаційних умовах.

Поряд з розробкою нової державної програми сегментних структурних перетворень макроекономічного середовища особливої уваги заслуговує програми середньострокового розвитку сегментних складових національної економіки України. В основі концептуальних підходів до державного регулювання економічної структури має перебувати чітке розуміння того, що об'єктом зазначеного регулювання є змішана економіка.

У міжнародному середовищі накопичено найрізноманітніший досвід щодо державного регулювання сегментної структури змішаної економіки. Для національної економіки особливо корисним може бути досвід провідних країн міжнародного середовища щодо підтримки створення та розвитку транснаціональних корпорацій: General Electric (США), HSBC Holdings (Великобританія), Jardine Matheson Holdings Limited (Гонконг), MAN SE, Volkswagen, Daimler, BMW, DeutscheBahn, LufthansaGroup, TUI (Німеччина) та інші. Важливим є досвід Німеччини з точки зору державного регулювання структури соціально-орієнтованої економіки. Корисним буде використовувати німецький досвід планування структурних перетворень в макроекономічному середовищі. Необхідно зазначити, що у рейтингу Global 500 знаходиться 29 транснаціональних компаній Німеччини. За галузевою ознакою найбільше ТНК працюють у сфері автомобілебудування. Німецькі транснаціональні корпорації займають провідні позиції у міжнародних рейтингах, поступаючись лише деяким глобальним конкурентам, таким як США, Японія, Великобританія, Китай і Франція.

Дослідження досвіду країн Європейського Союзу з розвинутою ринковою економікою підтверджує, що концептуальні підходи до державного регулювання сегментної складової національної економіки повинні бути засновані на теорії змішаної економіки і на пріоритетності приватного сектору макроеконо-

мічного середовища в забезпеченні ефективності діяльності та динамічного фінансово-економічного та соціального зростання. Необхідно відмітити, що базовим завданням механізму державного регулювання має бути забезпечення функціонування внутрішнього ринку на основі сталого його розвитку інфраструктури, а також в забезпеченні підтримки економічної маневреності, вільного економічного вибору підприємницької діяльності.

В основу державного регулювання відповідної галузі повинна бути покладено захист всіх форм власності суб'єктів господарювання. В інтересах динамічного стійкого фінансово-економічного зростання система державного регулювання повинна використовувати всі важелі для підвищення частки ефективних власників внутрішнього макроекономічного середовища. Пріоритетною ідеологією державного регулювання повинна стати абсолютна спрямованість на забезпечення довгострокового стійкого динамічного розвитку відповідного сегменту національної економіки.

На досягнення мети сталого фінансово-економічного та соціального розвитку сегментної складової національної економіки повинні бути спрямовані всі фінансові, економічні та соціальні процеси макросередовища. Тому система державного регулювання повинна бути сконцентрована не тільки на фінансово-економічних інтересах країни, а й приватного сектору внутрішнього макроекономічного середовища. Необхідно зазначити, що тільки за таких умов єдності, може бути досягнута мета системи державного регулювання відповідного сегменту національної економіки.

У результаті регулюючого впливу поступово крок за кроком повинна бути сформована така сегментна структура національної економіки, яка забезпечить динамічне та стає фінансово-економічне та соціальне зростання у майбутньому. Під впливом фактору міжнародної глобалізації, сегментна структура національної економіки має відповідати характеристиці промислово-розвиненої країни, діяльність якої здійснюється на інноваційно-інвестиційні аспекти.

Сегментна структура національної економіки повинна бути скоординована на внутрішній попит з одночасним використанням міжнародного поділу праці і сегментів діяльності. Необхідно зазначити, що державне регулювання сегментної структури національної економіки повинно бути ефективним та динамічним. До сукупності критеріїв, які характеризуються визначені аспекти відносяться:

- оптимальність;
- економічна результативність;
- соціальна результативність;
- сталий розвиток.

Необхідно зазначити, що здійснення державного регулювання сегментної структури національної економіки передбачає споживання відповідних фінансових, матеріальних, трудових ресурсів.

Виходячи з економічної та соціальної ефективності, система державного регулювання повинна вирішувати визначені завдання в межах мінімально допустимих витрат. З метою досягнення

результативності системи державного регулювання сегментних структурних пропорцій національної економіки необхідно здійснювати поетапне діагностування, моніторинг і контролінг ефективності структурних перетворень.

Основними принципами державного регулювання сучасної сегментної структури національної економіки з метою забезпечення динамічного та сталого економічного та соціального зростання повинно стати: посилення системи державного впливу на сегментну структуру макроекономічного середовища країни на основі оптимального поєднання бюджетних, податкових та кредитних регуляторів; забезпечення пріоритетного розвитку ринкових механізмів саморегулювання сегментних структурних пропорцій національної економіки; забезпечення оптимальності сегментної структури національної економіки з точки зору динамічності та стійкості фінансово-економічного та соціального зростання; досягнення збалансованості економічного та соціального зростання на основі узгодженого динамізму складових їх компонентів; раціонального впливу на виробництво, розподіл, обмін і споживання товарів, робіт, послуг з метою забезпечення розширеного відтворення; більш повного врахування взаємозв'язку внутрішнього розвитку макроекономічного середовища в умовах глобалізації міжнародного простору.

ВИСНОВКИ

Таким чином, у сучасних нестабільних умовах в сегментній структурі національної економіки особливого значення набуває вибір пріоритетних шляхів, які забезпечать підвищення ефективності впливу системи державного регулювання на структурні перетворення в країні.

Пріоритетними напрямками системи державного регулювання, які забезпечать прогресивну динаміку сегментних структурних змін у взаємозв'язку зі стійким економічним та соціальним розвитком макроекономічного середовища є: підтримка макроекономічних умов, необхідних для динамічного та стійкого економічного та соціального зростання; забезпечення високого рівня накопичень і трансформації їх в інвестиційні ресурси; забезпечення всебічного інституційного забезпечення сегментних структурних перетворень макроекономічного середовища; підтримка та розвиток ринкової інфраструктури; державне забезпечення розвитку соціального компоненту національної економіки. В основі формування сучасної прогресивної моделі сегментної структури національної економіки повинна знаходитися сучасна система економічних відносин та інтересів, які притаманні міжнародному середовищу.

Список використаних джерел

1. Указ Президента України «Стратегія сталого розвитку «Україна – 2020» від 12 січня 2015 року № 5/2015 [Електронний ресурс] // Адміністрації Президента України. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/5/2015>. – Назва з екрана. – Доступно на 24.01.2017.
2. Масленніков Є.І. Методологічні та практичні засади дослідження системи управління фінансовою стійкістю промислового підприємства [моногр.] / Є.І. Масленніков. – Одеса: Прес-кур'єр, 2015. – 316 с.
3. Побережець О.В. Теоретико-методологічні та практичні засади дослідження системи управління результатами діяльності промислового підприємства: [моногр.] / О.В. Побережець. – Херсон: Видавництво: Грінв Д.С., 2016. – 348 с.
4. Масленніков Є.І. Концептуальна модель контролінгу в системі управління фінансовою стійкістю промислового підприємства / Є.І. Масленніков // Економіка. Фінанси. Право. – 2014. – № 11/1. – С. 42–45.
5. Maslennikov E.I. Strategic assessment of the financial sustainability of the industrial enterprise: [Електронний ресурс] / E.I. Maslennikov // Економіка: реалії часу. – 2014. – № 6 (16). – С. 111-115. – Режим доступу: <http://economics.opu.ua/files/archive/2014/No6/111-115.pdf>.
6. Побережець О.В. Ідентифікація та класифікація нематеріальних активів та проблеми їх визначення: [Електронний ресурс] / О.В. Побережець, К.В. Іванова // Економіка: реалії часу. – 2012. – № 2 (3). – С. 98-104. – Режим доступу до журн.: <http://economics.opu.ua/files/archive/2012/No2/98-104.pdf>.
7. Kovtunen Yuri V. Commercialization and technology transfer: the processes' contents and correlation in the innovative activity of industrial enterprise [Електронний ресурс] / Svitlana V. Filyppova, Yuri V. Kovtunen // Економіка: реалії часу. Науковий журнал. – №2(7). – Одеса: ОНПУ, 2013. – С.33-38. – Режим доступу: <http://www.economics.opu.ua/n3.html>
8. Ломачинська І.А. Вплив конвергенції фінансового та реального секторів на розвиток національної економіки України. / І. Аомачнська, А. Кравцова // Вісник Одеського національного університету. Економіка. – 2012. – том 17, вип. 2. – С. 139-146.
9. Звітність підприємств: [навч. посібн. для студентів вищих навч. закл.] / С.В. Філіппова, Є.І. Масленніков, О.В. Побережець, С.О. Черкасова. – Одеса: Прес-кур'єр, 2015. – 188 с.
10. Управління потенціалом підприємства: [підручник] / Ю.М. Сафонов, Є.І. Масленніков. – 2-е вид., доп. і перероб. – Одеса: Прес-кур'єр, 2015. – 244 с.